

Türelem, és türelmetlenség...

A türelem rózsát terem szokták mondani, ám tudjuk, hogy nincsen rózsza tövis nélkül. Vajon mit tesszünk a tövisekkel, hiszen azok is a rózsákhoz tartoznak.

Vannak olyan emberek, akik nehezé élethelyzetük ellenére sem vesztik el a türelmüket, még a hitet próbáló körülmények közepette sem. Számomra az édesanyám a türelem példaképe volt, az Istenbe vetett hite mindig megtartotta a türelem útján.

Amikor az évekig tartó, sokszor ágyhoz kötött betegségem elkezdődött, édesanyámmal ráléptünk a türelem rögs útjára, amelyen mindig - igaz nem túl látványosan, ám előre tudtunk haladni. A rögs út abban is segített bennünket, hogy ne kerüljünk vissza oda, ahonnan elindultunk. A tapasztalatok által előre tudtunk haladni. és hinni abban, a türelem megtermi majd a gyümölcsét az út végére.

Ám minden igyekeztem ellenére is voltak olyan időszakok, amikor

átkerültem egy másik útra, a türelmetlenség csúszós talajára. Innen csak lefelé csúsztam, és az út egy szakaszán a szakadékban találtam magam, ahonnan csak Isten és édesanyám segítségével tudtam kijutni, és ismét visszakerülni a türelem útjára, amelynek vége valóban meghozta számomra a gyümölcsöt.

Hosszú ideig nem tudtunk mást tenni, csak türelmesen várakozni, és úgy megfogni a rózsát, hogy a tüskéi ne szúrjanak meg.

Tudom, a börtön falain belül nagy szükség van a türelemre, a türelmes várakozásra, amely a szabadulással hozza meg a várva várt gyümölcsöt. Amikor úgy érzed, hogy lekerülsz a türelem útjáról és szúrós tövisként körbe vesz a türelmetlenség, ne add fel! Isten segítségével nyugalmat találhatsz, amely által ismét visszakerülsz a türelem útjára. Kívánom, a türelem számodra is rózsát teremjen, és tudjad te is úgy megfogni a rózsát, hogy a tüskéi ne szúrjanak meg és ne okozzanak fájdalmat.

Éva

Februári imaszándékunk:

Érezhetjük úgy, az élet másból sem áll, csak kényeszerű alkalmazkodásból. Változnak körülményeink, a körülöttünk élők, akit barátunknak hittünk, talán mégsem az. A szeretett, megszokott dolgok átalakulnak, eltűnnek. Csalódunk, majd újrakezdünk mindent. Egyedül Te vagy örök és ugyanaz mindig Urunk! Adj ebből erőt merítenünk, és kérünk a mindig megújulni tudó szív bírására!

Theodóra anya mondta, hogy volt egyszer egy szerzetes, aki a mérhetetlen sok kísértése miatt azt mondta: „Elmegyek innen.” És amikor felvette a saruját, egy másik embert látott, aki szintén felhúzta a saruját, s az így szólt hozzá: „Nemde miattam mész el? Nézd, én előtted megyek, bárhová mész.”

(A szent öregek könyve 315)

Magyarázat:

Talán voltál már te is hasonlóképpen. Mintha minden összeesküdött volna ellened, semmi sem sikerül úgy, ahogy szeretnéd, legyűrnék a problémáid, és úgy érzed, a körülmények áldozata vagy. Ilyenkor felcsillanni látszik egy reménysugár: elmenni innen, kilépni a megoldhatatlannak látszó helyzetből.

„Máshol jobb lesz!” Másik országban, másik közösségben, másik egyházban, egy másik férfi vagy másik nő mellett, egy új kapcsolatban... Csakhogy te önmagad maradsz. Viszed magaddal az „árnyékodat”: bűnre való hajlamodat, sebzettségeidet, rossz tulajdonságaidat. Nem tudsz tőle elmenekülni. Csak úgy tudod legyőzni, ha szembenézel vele. Ha megismered, alázattal elfogadod, és Isten szolgálatába állítod. Ma kérd ehhez a Szentlélek világosságát, erejét!

Pálos gondolat, Android 2022.07.17. - engedéllyel

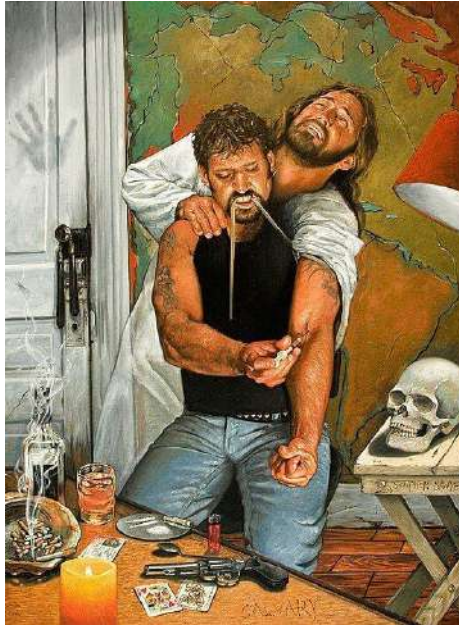
Látomás a VI. „Ne ölj” parancsolatról

A hivatalosan ápolói státuszt betöltő, de ránézésre inkább a fegyőri stílusjegyeket magán hordó ápoló életunt fásultsága miatt a szokásos lassú mozdulataival nyitott be az ajtón. Közel egy életfogytot felölelő munkaviszonnyal a háta mögött elég rutinossággal gondolta magát, és érezte, hogy nem kell sietnie. A rendszeres időközönként előírt ellenőrzőkörútját járta, amikor az egyik hessznyíláson betekintve kiszúrta az ápolott kötélen függő testét.

Elég sok halottat látott már az itt eltöltött szolgálati ideje alatt, és hogy ezek közül mennyi volt az öngyilkosság két kezén sem tudná megszámolni. Ahogy belépett az ajtón megnyomta a személyi riasztóját, azonban a következő pillanatban felszivítő sziréna sem volt képes kizökkenteni a kiégés nyilvánvaló jeleit mutató lassú, rutinszerű mozgásból. Oda lépett a már mozdulatlanul függő tetemhez, a derekánál átölelve némi elégedettséggel nyugtázta magában, hogy ezúttal is jól mérte fel a helyzetet. Jobbjával elővette az erre a célra rendszeresített kést az övéen rögzített tokból, és néhány mozdulattal elvágtá a vékony, nedves lepedőcsíkokból összesodort kötelet. Az ernyedtest földre huppant, mivel az ápoló fizikailag sem lett volna képes, és őszintén szólva nem is nagyon igyekezett megtartani a súlyos testet. Nem lehet tudni, hogy a halott fejének padlóra koppanása után mennyi idő telt el, de az nyilvánvaló, hogy ebben a pillanatban már az Úr ítélőszéke előtt áll.

Gondolataid jól tükrözik, hogy a bűn gyökerei mennyire mélyre nyúlnak az emberi világban. Torzító hatásának köszönhetően te is meg vagy győződve a saját ártatlanságodról. Nem kell meglepődnöd, köztudott: Én vagyok a szívek és vesék vizsgálója. Ezáltal nem maradhat előttem rejtve semmi, abból, ami a lelkedben zajlik. Azzal is tisztában vagyok, hogy a

bíróság felmentő ítéletére alapozva kívánod bizonyítani ártatlanságodat. Itt azonban más mércével méretik meg az ember, így a diszociatív személyiségzavar sem lesz feltétlenül felmentő ok. Az ítélet elfogulatlanságát bemutatva, az elmédet uraló betegség minden alteregóját megvizsgálva lesz megállapítva a felelősséged mértéke.

Kezdjük az emberölési kísérlettel, amire sokan úgy gondolnak, hogy nem is olyan súlyos a befejezett cselekményhez képest. Bizony mondom neked: az, aki így gondolja, rossz úton jár. A cselekmény valóban nem lett befejezve, de ez nem a te akaratodon múlt, valamint annak ellenére, hogy tiltó formában hangzik el, a parancsolat ne vezessen félre senkit. Nem egy határvonalról van szó, melynek átlépése tilos. Nem, nem húztam ilyen vonalat felebarátod gyűlöletében és kínzásában. A tiltó forma korlát a bűnnel szemben. Erkölcsi mankó, melynek segítségével eligazodhatsz a bűnös világban, mert magadtól erre képtelen vagy. A tilalom nem csak az emberölésre vonatkozik. Tilt minden olyan cselekedetet, melyet a felebarát testi vagy lelki sérelmére követnek el. A helyes

magatartás a törvény betöltése, a tiltással ellentétes cselekedet megvalósítása a legmagasabb szinten: az ellenség szeretete. A parancsolat megsértését már szóban, sőt gondolatban is el lehet követni.

Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az. Aki pedig azt mondja az ő atyjafiának Ráha (te senki), méltó a főtörvényszékre, aki pedig ezt mondja bolond, méltó a gyeheña (pokol) tüzére. Bizony mondom neked: vétettél a parancsolat ellen, melynek lényege, hogy a szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot, ennek okáért a törvény betöltése: a Szeretet.

Az öngyilkosság sajnos magas szinten jelen van az emberi társadalomban, tudom te is meg vagy győződve arról, hogy eldobhatod a saját életedet. Bizony mondom neked: nincs hozzá jogod, az életed nem a sajátod. Tőlem kaptad. Mert Nálam van az életnek forrása, és az Én világosságom által látsz világosságot. Formáltalak téged a földnek porából és leheltem az orrodba életnek lehetőségét. Így lettél élő lélekké. Mert közületek senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának. Mert ha éltek, Nekem éltek, ha meghaltok, Nekem haltok meg. Ezért akár éltek, akár haltok az Enyéim vagytok. Azzal mentegeted magad, hogy más életét nem veszed el, de a sajátodat eldobhatod. Képes vagy felépíteni azt, amit leromboltál? Ha nem, honnan veszed a bátorságot tarra, hogy az Általam rendelt idő előtt megkíséreljed befejezni azt? Bizony mondom neked: a parancsolat megsértése akkor is megvalósul, ha önmagadban okozol kárt. Akaratom ellen való minden önkárosító cselekedet. Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet tőlem nyertetek és nem a magotokéi vagytok? Mert áron

vétettetek meg, dicsőítetek azért Engem a ti testetekben és lelkeitekben, melyek az Enyémeik.

A szabadságjogok széleskörű elterjedése valóban nagyon fontos az emberiség számára, azonban ezzel is lehet élni és visszaélni egyaránt. Ez történik meg az abortusz esetében is. Tényleg azt gondolod, hogy jogod van önállóan döntést hozni? Igaz, valóban felelős vagy a testedért, de mi a helyzet más testeddel? Feletted is rendelkezni szeretnél, csak azért, mert benned növekszik? Neki is vannak szabadságjogai, és megilleti az élet védelme. A magzat teste genetikai értelemben valóban hozzád kapcsolható, ám a lélek, vagy ha így jobban tetszik: a tudat nem. Így annak ellenére, hogy te adsz neki testet, nem hozzád, nem csak önmagához, hanem Hozzá tartozik. A kettő egymástól való elszakítása pedig erőszakos cselekedet.

Bizony mondom neked: minden élet elvétele tiltva van: nincs korhoz, nemhez, etikai hovatarozáshoz vagy bármely más feltételhez kötve. A parancsolat így hangzik: ne ölj. A megfogalmazás egyszerű és félremagyarázhatatlan.

Honnan veszed a tudást ahhoz, hogy meghatározd, mennyi idő elteltével számít embernek a megtermékenyített petesejt? Valóban ilyen okosnak képzeled magad? Nosza, övezd fel, mint férfiú derekadat, Én majd kérdezlek, te meg taníts engem! Hol voltál, mikor a Földnek alapot vettem? Mondd meg ha tudsz

valami okosat! Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-e, avagy ki húzta el felette a mérőzsinórt? Parancsoltál-e a reggelnek amióta megvagy? Kimutattad-e a hajnalnak a helyét? És ezért így mondom: Eddig jöjj és ne tovább, ez itt ellene áll kevésny habjaidnak.

A mai rohanó világban élő emberek számára nincs megállás. A pénz és karrier árnyékában, valamint a szexuális forradalom hatására kialakult világrend bálványai lépre csalnak mindenkit. Egy gyermek szinte soha nem jöhet jókor az ilyen világban élő ember számára. Így könnyebb lemondani róla, mint az álmokról, és amikor felébredsz, már késő, nincs segítség. Nem szolgálhattok nekem és a mammonnak (világi javak, értékek). Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. Meddig sántikáltok kétfelé? Bizony mondom nektek: Sodoma (bűn) földjének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, mint neked.

A világi hatóság léte szükséges, nélküle a bűn még nagyobb teret nyerne, így a bírói tevékenység is fontos része a társadalomnak. Ezért minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak, mert nincsen hatalmasság, hanem csak Tőlem, és amely hatalmasságok vannak, Tőlem rendeltettek. Ezért aki ellene támad a hatalmasságnak az Én rendelkezésemnek támad ellene, akik pedig ellene támadnak, önmaguknak ítéletet szereznek. Ennek ellenére tudnod kell, hogy nagyon nagy felelősség halállal büntetni. Tényleg képesnek érzed magad arra, hogy elhordozd ezt a terhet?

Az ítélezés helyett: „*új parancsot adok nektek, hogy egymást szeressétek, amint Én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.*” (Jn 13,34). Bizony mondom neked: amilyen ítélettel ítéltetek, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek. A világi hatóságot majd én ítélem meg, az idő pedig közeleg.

Bűnösséged nyilvánvaló, cse-

lekedeteid háttérben egyértelműen megjelenik a szándékoság, ezért az ószövetségi törvények szerint neked is halállal kellene lakolnod. A döntéseiddel ellentétben Én irgalmas és könyörületes vagyok. Minden bűnös lélek számára adva van a bűnbocsánat és ezáltal az újrakezdés lehetősége, így a számodra is.

Bizony mondom neked: volt már az emberiség történelmében olyan személy, aki a halálos ítéletének végrehajtása során élt a lehetőséggel. Nem szeretném feltárni előtted minden bűnét, de azzal tisztában kell lenned, hogy csak a legsúlyosabb bűnökért feszítették keresztre az elítélteket akkoriban. Múltja ellenére mégis képes volt élni a lehetőséggel, életének utolsó pillanataiban tett bizonyoságot.

Szabad választási képességed révén a te életedben is megtörténhet ez a csoda. Csak rajtad áll. A te döntéseden múlik minden. Kérjetelek és adatik nektek, keressetek és találtok: zörgessetek és megnyittatik. Akinek van füle a hallásra, hallja és bizony mondom neked: ma velem leszel a paradicsomban.

A következő pillanatban kinyílt egy addig szinte láthatatlan ajtó, mely ellenállhatatlan erővel húzta magához a bűnös lelkét. Amint belépett rajta hevesen dobogó szívvel, remegő és verejtékben úszó testtel riadt fel a zárt osztály szuicidoknak fenntartott biztonsági cellájában. A szemét kinyitva nem volt képes eldönteni, hogy a hirtelen jött sötétség a látomásának fényre, vagy a hesszlámpa villanása után következett-e be. A bizonytalanság azonban csak egy pillanatig zavarta meg, a következő gondolata már a látomása során szerzett ismeretek, valamint a szabad választási lehetőség körül forgott ...

Misi

(BVOP Kommunikációs Főosztály engedélyével)

Tervek, könnyek, álmok, veríték

Az ember olyan lény, akinek időtudata van, ezért tudja azt is, hogy halandó. Aki ezzel a tudattal él, előbb-utóbb szembesül azzal a szorongató ténnyel, hogy terveznie kell: beosztani a napját, a nyarat, az éveket, az életet, mert nem fog örökké tartani. Célokra kell kitűzni és megvalósítani; elengedni, lemorzsolni álmokat, vágyakat. Nem csak az időt kell beosztani, hanem az energiát is. Ki kell találni és szabályozni kell, mire érdemes és mire nem érdemes koncentrálni. Ez a felismerés számomra viszonylag friss, család-élettel kezdődően foglalkoztat és mondhatom, hogy a legnagyobb kihívást pontosan ez okozza az életben: **Mennyi és milyen áldozatot hozzak, hogyan érjem el a céljaimat?** Sajnos kielégítő válaszokat nem adhatok, szerintem nincs tökéletes megoldás. Optimális viszont van, én és a családom erre törekszünk. Igen messze vagyunk a jótól, szívesen elmesélem, mennyire: elmondom, én és egyes családtagjaim hol tartunk ebben a folyamatban. Talán néhány gondolatot elindít.

szint: a 10 éves gyermekem

Az én szeleburdi nagyfiam nehezen koncentrálnál. Ábrándozik. Elismerésre és sikerekre vágyik. Nem szeret tanulni, nyafog, ha házit kell írni. Ül a konyhaasztalnál, firkál, durcáskodik és várja, hogy valami történjen. A házi feladat oldja meg magát, jöjjön valaki, aki segít neki (még jobb lenne, ha megcsinálná helyette). Ketyeg a falon az óra, elszaladt a vasárnap. A matek kész, a magyart el sem kezdte. Szomorú, mert még játszani is szeretett volna, de arra már nem lesz idő... Mi az, amit a fiam nem ért? Laci még nem érti, hogy a folyamatoknak ő aktív alakítója, nem passzív elszennvedője. Az élete nem egy olyan film, amelyben ő a főszereplő és amit ő belülről néz. Ő a filmrendező! Rajta múlik az eredményessége. Ha tanul és figyel, jó jegyet kap. Ha nem, akkor nem... hazajön és az asztalra csapja az egyes szó-dolgozatot és dühös, nagyon dühös... „Hogy a francba lett már megint egyes?! A tanár utál engem!”

szint: a 33 éves nő

Ez én volnék. 22 évesen anyukája lettem a fent említett csemetének. Bizonyos vagyok benne, életem legjobb döntését hoztam meg azzal, hogy megszülettem ezt a nem tervezett gyereket. Azóta a család a fő prioritás az életben. Viszont rengeteg egyéni vágyam maradt még „benn”. Luxus-e az önmegvalósítás? Szabad nekem a családon (és pénzkeresésen) kívül mással foglalkozni? El kéne döntenem. Ha szabad, ha

akarom, az tőlem több áldozatot követel. Akarom annyira, hogy inkább ne aludjak éjjel? Vagy be tudom vallani magamnak, hogy lusta vagyok? El tudom engedni? Ha elengedem, azt fogom érezni az életem végén, hogy feloldódtam a semmiben, mint a pezsgőtabletta egy pohár vízben? Én a fiamtól eltérően már tudom, hogy azokért a dolgokért, amiket szeretnék, tennem kell, csak azt nem tudom, hogyan, mi ellenében „szabad-e” azt nekem és hogy valóban, igazán akarom -e?

szint: Laci, 33 éves

A férjem csodálatos. Nyilván ő sem tökéletes, de rajta kívül nem ismerek senkit, aki kitartóbb lenne. Ő képes rá, hogy ne aludjon napokig, ha valami foglalkoztatja. Pillanatok alatt elkapja a folyamatot és nem hagyja magát kizökkenteni. Mindenben meglátja a lehetőséget, szívesen alkot kertben, a munkahelyén, a saját cégben. Mindenkinek segít, nem tud nemet mondani. A családot is szeretetteljesen ellátja. Velem ellentétben Laci tudja, hogyan kell tennie azért, amit akar, tudja mit akar és azt is tudja, hogy meg tudja tenni. Azt viszont még nem tudja, hogyan ne aprózza el magát, hogyan egyszerűsítsen, hogyan pihenjen és hogyan legyen végre elégedett.

Anna

*Ne akarj valami lenni,
ami nem vagy! Az élet egyik
legnagyobb kihívása az,
hogy önmagad légy egy olyan
világban, amelyik próbál
olyanná tenni, mint mindenki
más. Valaki mindig csinosabb
lesz, valaki más okosabb, vagy
fiatalabb, de sohasem lesz olyan,
mint te. Ne változz azért, hogy
az emberek kedveljenek! Légy
önmagad, és a megfelelő
emberek szeretni fogják
a valódi énedet!*

Türelmesség

Világunk, amiben élük az idő törvénye alá van vetve, ami alól senki sem tudja magát kivonni. Egyre jobban látni, sok minden a gyorsaságra van kihegyezve, hogy az embernek több ideje maradjon. Az idő drága, és vissza nem jön, csak előre halad mindannyiunk életében.

Mire költöm, mivel töltöm napjaimat? Időm egy keretbe van foglalva, aminek határát egyedül Isten ismeri: „*Alaktalan testemet már látták szemid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.*” (Zsolt. 139:16)

A türelmetlenség kapkodáshoz, a kapkodás pedig hibákhoz vezet. Mennyi elhibázott élet van körülöttünk, és gyakran mennyi elhibázott döntés terheli életünket, aminek egyik gyújtópontja pont a türelem hiánya? Aztán fizetünk a börtön világán belül azzal, ami pont nagy érték az életben: az idővel.

Az ember türelmetlen, Isten türelmes, és az Ő jelleme jelenik meg a Hozzá megtért bűnös szívében, amit formál, táplál az Isten földi életutunk alatt.

Türelem: olyan gyakran ki van kérve, ki van piszkálva belőlünk és felhangzik: „Most már elfogyott a türelmem!”. Isten tanítja az embert türelmre, pont azokon az élethelyzeteken keresztül, ami türelmetlenséget generál. A várakozás nagyon hasznos lehet, ha nem passzív az ember, hanem bölcsen, hasznosan, aktívan tölti ki az időt. Mi, hívők várakozó emberek vagyunk, mert várjuk az Urat, egy állandó Adventben élve és hit által élő közösségben Vele, miközben éljük a hétköznapiakat rácson innen és rácson túl. Tanulva, dolgozva mások előtt azzal a világossággal, ami Krisztus Jézusra mutat. E tűz egyik lángnyelve a türelem, amit maga az Isten táplál és mikor néha úgy érezzük, „most már elfogyott”, „elszakadt”, akkor megújul bennünk, mert Isten türelme még nem fogyott el.

Isten szeretete árad belénk a Golgotán az Úr Jézus Krisztusból, és e szeretet türelmes, ahogyan az Ige mondja: „*A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.*” (1 Kor. 13:4)

Világunkban szinte minden fogy, de Istennél minden örök. Az Ő türelmének ideje egy nap lejár, de ma még türelmesen vár. Mire vár az Isten? Az ember megtérésére, hozzáfordulására, bűnterhelt életünk megnyílására, hogy az Ő Fiának, az Úr Jézus Krisztusnak vére megmossa a Tőle elszakadt földi életet.

Kárhózat felé rohanó emberlelkek tömege táplálkozik a világ türelmetlenséget árasztó erejéből, amiből egyedül Isten képes kiemelni a Hozzá ki-

áltó szívet. Az énekíró így vall: „Időm, mit Tőled kaptam kezvedbe visszaraktam; megfáradt földi életem.”

Kedves Olvasó!

Isten szól e sorokon keresztül is, aki türelmes, régóta rád vár, ha pedig az Ővé vagy, bátorít, hogy türelmed megtermi jó gyümölcsöt a maga idejében az Úr Isten dicsőségére.

Isten áldása, türelme legyen veled, legyen benned!

Szeretettel,

Boros Lajos

„*De az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes.*” (2 Tim. 2:24)

Költők – Költemények

Most a távolodó messzeségben rohan a közel.
A van-volt-lesz-ből egy darab magához ölel,
S itt dől el, milyen mozgalmos nyugalmat éltet,
Rímekbe foglalva, egy pillanatnyi képet,
Ami lágyan simogatja kivételes léted,
és lényed újra tündökölni látszik,
mert gyémántok színe lelked húrján játszik.

Szárnyra kelt sorok repítenek az égbe, csapnak falhoz,
löknek be a mélybe, hogy onnan emelkedj újra a fényre.

Vannak itt: a gyűrött álmok piszkozatával telt napok,
meg édes boldogsággal útra kelt lapok,
akadályok és leküzdhetetlennek tűnő gátak,
természeti formákba öltözködő vágyak.

Ezek mind tükörként adnak valóságos képet,
de meg is mutatják azt a szédítően szépet,
mely belsődben élve, igazán számít,
nemcsak fullasztó, sötét mélységekbe csábít.

Mindezt azért kapod, mert van, kinek az ég adott,
és érezheted, mit érzett vágyott, ki már napvilágot látott,

S magából egy darabot tépett, és lépett,
rímekbe vésett egy mozgalmos képet,
mindezzel terelgetve olyan irányba,
lelked nem szenvedjen múlandó hiányba

Hogy szárazon szomjazva megállhass a kúton,
melynek vize éltessen a helyes úton.

Béklyóid hulljanak sorba a porba,
Éljél most, vagy bármelyik korba.
És szabadon teremjen gondolatod virágot,
hogy felismerd itt e mennyei világot!

Taczman Elek
(*BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével*)

A böjt vagy megtartóztatás hatása életünkre

„Mindenben, amit teszek, ha képes vagyok a másik emberre figyelni - félretéve a saját problémámat, akkor Istenben élek. Akkor az Úr megmutatja magát nekem.”

Ezt nap, mint nap lehet tudatosan élni, de természetesen nem lehet egyforma hullámhosszon bennünk 24 órában. Vannak sivatagi szárazságok is az ember életében, amikor nem érzékeljük, hogy Isten hall és lát, azt hisszük, hogy elfelejtett.

Eluralthat minket a világ zaja, feladatai, tele lehet az agyunk - lelkünk felesleges, nem oda illő részecskéikkel, amik bepiszkítják az elménket és lelkünket. Minél több információt birtoklunk, minél több emberrel tartunk kapcsolatot, annál jobban távolodunk Istentől, mert Őhöz le kell ereszkedni, el kell hallgatni, Őrá kell figyelni, magunkat kiüresíteni, hogy leboruljunk elé, ne pedig kiboruljunk.

A rohanó ember nem tud csak úgy 'lenni', csak 'tenni', ám ha megcsendül belül a csend, titkok tudóivá válhat. Elődeink által kaptunk már az egészséges életmódhoz útmutatást, mert az egyszerű emberek nem véletlenül tudták iskolai tanulmányok nélkül

is a nagy okosságokat. Ha Istennel és a természettel harmóniában álltak, ránk hagyományozták az utókorra a vallásos szokásokban, az étkezésben, népdalokban, a család értékében, a munka értelmében, a mérték betartásában. A modern ember sok mindent megtesz, mert megengedheti magának, de ez nem jelenti azt, hogy az hasznára is válik. A lustálkodástól haszontalan lesz a napja, a nassolástól hízik, a rossz vásárlási szokástól felesleges dolgokra áldoz. Interneten, TV-n olyan tartalmakat néz, amik nincsenek lelke épülésére; de félrevezethetnek bennünket rosszul választott barátok is, akik csak elvesznek belőlünk és nem hozzájuk tesznek.

Elcsendesedés... Magunkba szállás. Miről is kellene lemondanom ahhoz, hogyha belenézek a tükörbe, tiszta, őszinte ember nézzen vissza? Miben legyen önmegtartóztató, ami a jellememet erősíti? Milyen rossz szokásomat tudnám féken tartani, ami saját magam előnyére és akár a környezetemére is pozitív hatással lenne? És mit tudnék az Úrért, az ő szeretetéért olyan áldozatot hozni, ami nehezemre esik, mégis odaajándékoznám Neki? Tudunk több mindent, ami megkötöz, fogva tart,

csak eldönteni nehéz, ám utána megerősít, kordában tart, ki egyenlít. Bármit vonunk meg magunktól, gondoljunk az apostolokra, akiknek azt mondta Jézus: „Az útra ne vigyetek semmit.”

Le lehet mondani a biztonságot jelentő tárgyainkról is. Valójában csak emberi gondolkodásunk szerint tűnnek nincstelennek és eszköztelennek az apostolok.

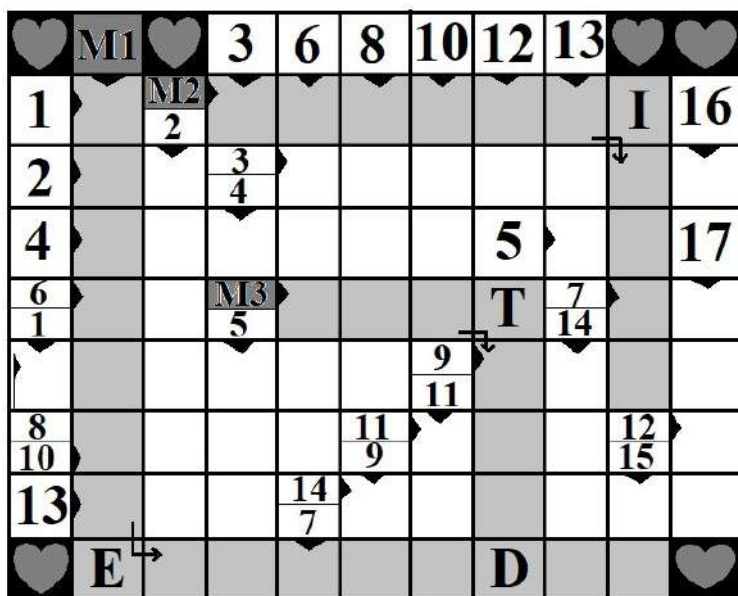
„Mert amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,10) - vallja Pál apostol. „Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében.” (2Kor 12,12)

Jézus az ingyenességet várja el az apostolaitól: „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok” (Mt 10,8) Joggal várja el Jézus ugyanezt tőlünk is. Ez nem csak anyagiakban értendő. Adjuk magunkat teljesen ingyen másoknak, semmit sem várva tőlük cserébe, bármilyen nehéz is ez.

Éljünk abban a biztos meggyőződésben, hogy minden jöttünk javunkra válik majd az örökkévalóságban.

Amen

Lídia

VÍZSZINTES: 2. éneklő szócška
1. fogorvosnál mondjuk! 3. hozzápasszint

4. brit családi név

5. a magyar ABC hetedik hangja

6. német igen

7. kefe közepe!

8. a Fekete-tenger neve latinul

9. létezni, lélegezni

10. bokrot vág

11. török méltóság

12. nitrogén vegyjele

13. nem ez és nem az

14. eszméletre térvén

FÜGGŐLEGES:

1. foszfor vegyjele

2. elszakadt magyar

település

3. púp közepe!

4. zéró, nulla

5. korpusz

6. ütemes váltakozás

7. észak jele

8. agg, öreg

9. lángol

10. öntözőcső

11. sörfajta

12. Öry Ede(monogr.)

13. szerb dinár

14. szovjet autómárka

15. Bambi ilyen állat

16. tárgyrag

17. északi nemzet

Szofi

Szofi küzd nap mint nap. Célja, hogy ne olyan életet éljen, mint a szülei. Szofi a keresztlányom már nyolc éve, ezért tudok róla és küzdelmeiről beszélni nektek.

Most két ünnep között van, és itt ül nálunk vendégségben karikás szemekkel, pillanatokra elrevedő tekintettel, kikapcsolt aggyal... vagy éppen túlságosan is bekapcsolt aggyal? Magam sem tudom. Mindenesetre észreveszem, ha pár pillanatra máshol jár, nem itt köztünk.

Szofi és az én történetem tizenöt éve kezdődött egy szeretet-szolgálatos csoportban. Ő hét éves kislány volt akkor még, és nővérelével, ikertesóival, nagybácsijával és édesanyjával zsíros kenyérért és meleg teaért állt sorban a Ferenciek terén. Én a zsíros kenyér- és meleg tea-osztó ember voltam. A család és az önkéntes szolgálat között amolyan „meghallgató” kapcsolat jött létre, nagy adag rejtegetett iszonyal és tehetetlenséggel - részünkről. Ugyanis köztudott volt, hogy Szofiékát a nagybácsi módszeresen veri, kínozza, bántja, bántalmazza. De - mint mondom - ez nyílt titok volt, a nagybácsi hétről hétre ugyanúgy sorba állt a teaért, mint a többi családtagja, és a nagybácsi arcáról ugyanúgy törölhetetlen volt a bájolgós vigyor, mint családtagjai arcáról a kényszerű mosoly. Azt sugallva, hogy ez így van rendben ahogyan náluk mennek a dolgok. És lassan furcsa szabály érvényesült: minél többen tudtak a visszaélésekről, annál inkább csökkent az esély, hogy valaki valamit is tegyen a köztük feszülő erőszak ellen.

Aztán megszűnt a szeretet-szolgálatos csoport. Szofiék alakja feledésbe merült.

Feledésbe? Még három-négy év múltán is bármikor bárhol felidéződött bennem Szofi felejthetetlen arca. Egyszer aztán nagy

levegőt vettem, és bementem a gyermekvédelmi szakszolgálat-hoz. Bejelentést tettem a nagybácsi ellen. Innentől fogva pörögtek az események a család életében (bár erről csak később értesültem). Már maga az változást sejtetett a levegőben, hogy minden előzmény nélkül egyszer csak felkeresett Szofi, és megkért, hogy legyek a keresztanya. Ekkor tizenkét éves volt már. Elfogadtam a felkérést, megtiszteltetésnek éreztem.

A keresztelő után lassan kialakult köztünk egy önálló barátnői kapcsolat, levetkőzve magáról minden korábbi segítő-segítőkérő jelleget. Ritkán pár szót ejtett a családjukban zajló fordulatokról, láttam a zavartottságát, a sokkoltságát, de máig nem tudja, mi indította el a változást az életükben: azt, hogy a nagybácsija végtére is börtönbe került. Ők pedig magukra maradtak, családfenntartó nélkül.

Elkezdtek levegőhöz jutni a gyerekek, az anya. Elkezdtek élni. Ezután Szofi rendszeresen eljött velem és családommal kirándulni nyaranként. Sokáig rendben is ment minden – attól eltekintve, hogy nehéz anyagi helyzetben és igen zárkózottan éltek.

Aztán egyszer csak kilakoltatták őket. A házat, amiben éltek, jogcím nélkül lakták. Nem érte őket váratlanul, de nem készültek semmiféle krízismentő ötlettel. Hosszú huzavona után Szofi nem hozzánk költözött, hanem egy gyermektelen, távolról ismerős házaspárhoz. A többiek - szintén mind nagykorúak - haverhoz, szállóra, ide-oda.

A házaspár szeretettel fogadta Szofit, és támogatta a leérettségizésben, továbbtanulásban. Saját szobája volt, saját tanulószoba bizalmas biztonságos légkörben. Gyakran találkoztam vele, játszott a kicsi gyerekeimmel. Legalábbis egy évig. Aztán egyszer éjjel ket-tőkor csöngetett be hozzánk egy

szál sporttáskával. A házaspár konfliktusainak kereszttüze egyre gyakrabban őt érte - ezen az estén is -, és elküldték őt otthonról. Pár napig nálunk lakott, aztán visszaköltözhetett a párhoz. De ezután is sokszor vált bűnbakká. Egyszer aztán végleg kiadták az útját: nem maradhatott! Most már biztos voltam, hogy Szofi hozzánk költözik, nincs hova tovább.

Aztán mégsem... Beszéltünk egy gyermekvédelmessel, aki ajánlott egy otthont, ahová befogadnák Szofit, sőt mi több: segítenék őt talpra állni és önálló-sodni. Némi gondolkodás után ezt választottuk Szofival.

És most itt tart: *önállósodik* – immár két és fél éve. Óvónőnek tanul, dadusként dolgozik fennmaradó idejében egy óvodában, szolgálati lakásban lakik, és nap mint nap egyensúlyozik a megmaradás és a lezuhanás között, de eddig még egyetlen lépését sem vétette el. Fáradt, de céltudatos, és látom az elcsigázottsága mögött, hogy boldog: meghazudtolja a múltját, a papírformát. Lacival, egy fiatal sráccal két éve egy párt alkotnak, újabb szakma kitanulására vannak tervei, szeretne jogosítványt szerezni.

Próbálok az életébe csempészni Istent minden születésnapján, karácsonykor, húsvétkor. Hogy egyre biztosabb legyen: neki Istennek kell hálát adnia mindezekért; ezért a Szofiért, aki most itt ül a nappalinkban, és nevet a lányom idétlen vicein.

Zsóka

**- MIBŐL JÖTT RÁ, HOGY
A MEDVE MEG FOGJA
TÁMADNI?**

**- ÚGY NÉZETT RÁM
MINT AZ ASSZONY...**

Taczmann Elek: Várakozás

Mondd, te mire vársz? Mert a világ egy váróterem, melyben bármi megterem, legyen az el-lenszenved tárgya vagy legfél-tet-tebb szived vágya. Én is csak várok, hogy beteljesüljenek az álmok, melyek oly távolinak tű-nnek, de a remények soha meg nem szűnnek. A remény az élet, és én reménykedve várlak téged, hogy megmutasd nekem a vilá-got, melyben élek és együtt foly-tassuk tovább a létet. Kéz a kéz-ben sokkal könnyebb, letöröljük egymás szeméről a könnyet és szeretettel egymásra nézve, ész-re vesszük végre, hogy már oly sok mindent láttunk, de mind-ed-dig csak egymásra vártunk.

Az életben a várakozást nem lehet kikerülni, nincs senki, aki ne várna pont most is valamire, valakire. Csakis rajtunk múlik, hogyan kezeljük az olyan élet-helyzeteket, amelyekben a vára-kozá-sunk tárgyát semmi sem tudja siettetni. Várhatunk türel-metlenül, aggódva és tétlenül, vagy aktívan, elfogadással, meg-értéssel, hittel, bizalommal és türelmesen. Melyik hangzik job-ban?

A várakozással töltött idő le-het lehetőség a fejlődésre, vagy kényszerű szenvedés, amíg be nem látjuk, hogy ez a növekedés ideje. A várakozás – bármilyen rövid vagy hosszú legyen is – egy nehéz megpróbáltatás és ez-zel kovácsolódik az igazi jelle-münk, hogy érettek legyünk, há-lával álljunk majd arra készen, amire várunk.

Várni valamire, valakire csak

úgy lehet, hogy reméljük, hisz-szük, sőt biztosan tudjuk, hogy be fog következni, különben semmi értelme. A várakoztatás Isten ta-nító eszköze. Ez a tétlenségünket tudatos erőfeszítésre ösztönzi, mely türelmet, bizalmat, kitartást és Istenbe vetett hitet formál és táplál. Idővel felfedezzük a vára-kozá-s okát, így bölcsőbbek le-szünk, kibírjuk a várakozás idő-szakát és erősebbé válunk és szembenézünk az akadályokkal, melyek bátrabbá tesznek. Mind-ezen tapasztalatok sokkal fonto-sabbak lehetnek, mint az a dolog, amire várunk. Senki sem mondja, hogy könnyű várni, de a nehézsé-gek lelki fejlődéshez vezetnek és Isten, várakozásunk közben is munkálkodik, mert megígérte:

„*Kérjétek és adatik nektek ...*” (Mt 7,7)

és mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.

Vagy: „*ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jöni, nem marad el!*” (Hab 2,3c)

Mikor magokat vetünk, ponto-san tudjuk, hogy a terméshez, a szürethez idő kell és ugyanez jel-lemzi életünket is: várunk kell, mert Isten olyan, hogy megadja neked szíved kéréseit, csak hagyd rá az utadat, bízzál benne és vár-jad Őt (lásd Zsolt 37,4-5-7), és a maga idejében aratunk majd.

Ez sohasem késik, de nem is jön hamarabb, így türelemmel várjunk és mindebben mélyebbre látva ismerjük fel Istent és nagy-szerű időzítését.

Ne kételkedjünk és láncoljuk magunkat az aggodalom, a tétlen-ség és az elkeseredettség beton-oszlopához, hanem várjunk hittel, türelemmel és hálás szívvel, biz-zunk benne, hogy meg is fogjuk kapni, amit szeretnénk. Egyszerű-en csak ismerjük fel: „*Jó várni és megadással lenni az Úr szabadi-tásáig.*” (Jer.sir.3,26)

Taczman Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Humor

A fickó bekerül az elme-gyógyin-tézetbe.

Kérdi az orvos:

- Ön miért került ide?

- Mert elvesztettem a szemüve-gem.

- És miért ide hozták?

- Miért, ide hozták?

Nővére! Volt a betegnek székle-te?

Igen, főorvos úr! Több ízben is.

Nem az ízet kérdeztem, hanem a mennyiségét.

Hé, komám! Mit szólnál ebben a nagy hidegben 1-2 pálinkához?

- Azt, hogy a 12-t nem kötőjellel írjuk.

A sógornóm nem akar marha-nyelvet enni, mert az az állat szá-jában volt.

Most megyek, és csinállok neki három tojásból rántottát.

Tanárnő a gyerekekhez:

- Móricka! Van házid?

- Igen, van. Töltsek?

A boldog házasság titka Indiában:

A vőlegénynek puskát ajándékoznak az esküvő napján, a menyasszonynak pedig piros pontot rajzolnak a homlokára...

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta